

47. Μιὰν ὃ ἔρωτας μικρὴν
 Σαῖτίτζαν του πικρὴν,
 Σκουριασμένην ᾽ς τὴν φαρέτραν
 Τὴν ἐβγάνει σιγανὰ,
 Καὶ τὴν πιάνει, καὶ ἀρχινᾷ,
 Καὶ τὴν τρίβ' εἰς μίαν πέτραν.
 Τρίβε, τρίβε βιαστικὰ,
 Τὸν γλυστρᾷ ἐξαφνικὰ
 Ἀπ' τὴν πέτραν, κακῇ τυχῇ,
 Καὶ τὸν βρίσκει, καὶ τὸν ξεῖ
 Ἴσια, ἴσια μεταξὺ
 Ὕς τοῦ δαχτύλουτου τ' ὀνύχι.
 ὦχ! φωνάζει, (νὰ χαθῇς).
 Καὶ τὸ δάκτυλόν τ' εὐθύς
 Μέσ' ᾽ς τὸ στόμα του τὸ βάζει,
 Τὸ δαγκάνει, τὸ φυσάει,
 Ἀπ' τοὺς πόνους του λυσσάει,
 Καὶ πικραῖς φωναῖς ἐβγάζει.
 Ἡ μητέρα του ἀκούει,
 Τ' ἀπαλά της στήθη κρούει.
 Τ' εἶν' παιδάκι μου; φωνάζει.
 Τ' εἶναι τούτη ἡ φωνή;
 Ποῦ τὸ φῶς μου τὸ πονεῖ;
 Ποιὸς, τ' ἀγόρι μ' τὸ πειράζει;